

De ce trebuia să plouă așa – Autor necunoscut

Acum câțiva ani, așa povestea un predicator american, trebuia să vestesc Cuvântul într-un sătuc situat la o depărtare de mai multe ore de domiciliul meu. N-o făceam cu plăcere, pentru că nu era bine să lipsesc de acasă. Dar pentru că am considerat de datoria mea să urmez invitația care mi-a fost făcută, am pornit la drum.

Conștienți că împlinim o datorie, suntem ușor înclinați să ne așteptăm că de acum și împrejurările trebuie să conlucreze, ca să ne facă cât mai plăcută posibil misiunea preluată. Atunci ne place să așteptăm un soi de răsplătire pentru altruismul nostru. Dar dacă nu merge totul după gândul nostru, devenim repede nerăbdători și credem că ni se face o nedreptate.

Și mie mi-a mers așa când în ziua aceea trebuia să vestesc Cuvântul pentru un altul, într-un sat de-a dreptul îndepărtat. Nu puțin satisfăcut de mine însumi pentru jertfa pe care o aduceam, mi-am început călătoria. Dar încă nu mersesem mult, când am observat nori întunecoși care se adunau pe cer de rău augur. Curând a început să plouă în șiroaie. M-am udat până la piele și drumul a devenit aproape impracticabil. O dispoziție de-a dreptul supărătoare punea stăpânire pe mine și în inima mea se ridica întrebarea: „De ce trebuia să plouă tocmai astăzi?”

Spre ușurarea mea am descoperit, în sfârșit, nu departe de drum, o casuță izolată. M-am grăbit într-acolo. Cu siguranță că acolo mi se va oferi cu plăcere adăpost pentru un timp scurt și mi se va permite să mă odihnesc puțin. În casă am găsit numai o femeie, care ședea lângă sobă cu un copil în poală. Ea făcea o impresie descurajată. Cu toate că m-a invitat să iau loc, abia dacă a scos un cuvânt, ci doar privea fix, ca absentă cu duhul. M-am așezat pe un scaun, în apropierea ei. Deoarece știam că limba unei mame se dezleagă cel mai bine dacă vorbești despre copiii ei, i-am adresat câteva întrebări despre fetița pe care o avea în poală.

„Ah”, a venit de pe buzele ei pe un ton amărât, suferind, „cruțați-mă de a vorbi despre copil! Da, este copilul meu iubit, cel mai drag, pot să spun, dar este oarbă, oarbă, *născută oarbă!*”

La aceste cuvinte, sârmana mamă și-a acoperit cu o durere evidentă fața cu ambele mâini și a izbucnit într-un plâns sfâșietor.

Complet consternat, priveam la femeia speriată și nu știam ce trebuia să-i răspund. Dar ce aș fi putut să-i spun spre consolare acestei mame vrednice de deplâns? M-am rugat tăcut lui Dumnezeu pentru înțelepciune. Numai El putea să-mi dea cuvântul potrivit pentru ea. Atunci, chiar femeia care plângea mi-a venit în ajutor printr-o întrebare.

„Oare este aceasta din cauza păcatului *meu*, că acest copil nevinovat a trebuit să se nască orb?”, a izbucnit ea printre hohote.

Mi-am scos Noul Testament din buzunar și am răspuns liniștit:

„Pot să vă citesc ceva?”

„Cu plăcere, dragă domnule!”, a răspuns ea și m-a privit plină de speranță. Am deschis la Ioan 9 și am citit:

„Și, pe când trecea, a văzut pe un om orb din naștere.”

Surprinsă, ascultătoarea mea era foarte atentă. Pe limbă îi stătea limpede de citit: „Aceasta corespunde cu cazul meu. Și copilul meu a venit orb pe lume.”

„Și ucenicii Săi”, am continuat eu să citesc, „L-au întrebat, spunând: „Rabi, cine a păcătuit: acesta, sau părinții lui, că s-a născut orb?”

Și mai surprinsă, mama întristată mă privea. Nu pusese ea tocmai o întrebare complet asemănătoare, cum l-au adresat-o ucenicii aici Domnului lor? Cum va suna răspunsul Său?

„Isus a răspuns: «Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci aceasta este pentru ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.»”

„Nici el, nici părinții săi”, a repetat femeia gânditoare.

„Da”, am răspuns eu, „așa sună răspunsul divin, dar lucrul cel mai important, lucrul cel mai important și pentru dumneavoastră, este completarea Domnului: «ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.»”

Și acum am putut să continui și să-i spun că Dumnezeu dorea să se glorifice în ea și în copilul ei. Am putut să-i arăt cum Dumnezeu, ca să ajungă la această țintă, în înțelepciunea Sa ne dirijează și ne conduce viața deja de la nașterea noastră. Am rugat-o să ia seama la glasul Domnului și să asculte atentă la Cuvântul Său, întâi pentru sine însăși, dar apoi și pentru copil, până când copilul crește.

„Dacă faceți aceasta, dacă ascultați de Dumnezeu și de Cuvântul Său”, am asigurat-o eu, „atunci veți vedea minunea dragostei Sale și veți putea să-I mai mulțumiți încă o dată, că El v-a dat acum o suferință așa de mare.”

Ea asculta cuvintele mele cu o asemenea atenție, încât am primit bucuria să vorbesc cu ea despre starea inimii ei. Am putut să i-L prezint pe Mântuitorul păcătoșilor, care vrea să-i mântuiască și pe ea, și pe copilul ei de veșnica pierzare.

Trecuse o oră. Trebuia să pornesc la drum, deoarece mai aveam înaintea mea o cale de aproximativ trei ore. La despărțire i-am mai povestit femeii cum mă întrebasesm uneori pe drum, pe ploaia torențială, de ce tocmai astăzi trebuia să plouă așa.

„Aceasta pot să v-o spun eu, domnule”, a răspuns ea repede. „*Din pricina mea* a trebuit să plouă așa.”

„Da, aceasta o știu și eu acum”, am răspuns eu. „Dumnezeu să vă binecuvânteze!”

Apoi m-am întors la drumul meu, cu un salut cordial de rămas-bun.

Titlul original: „Warum es so regnen musste”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*